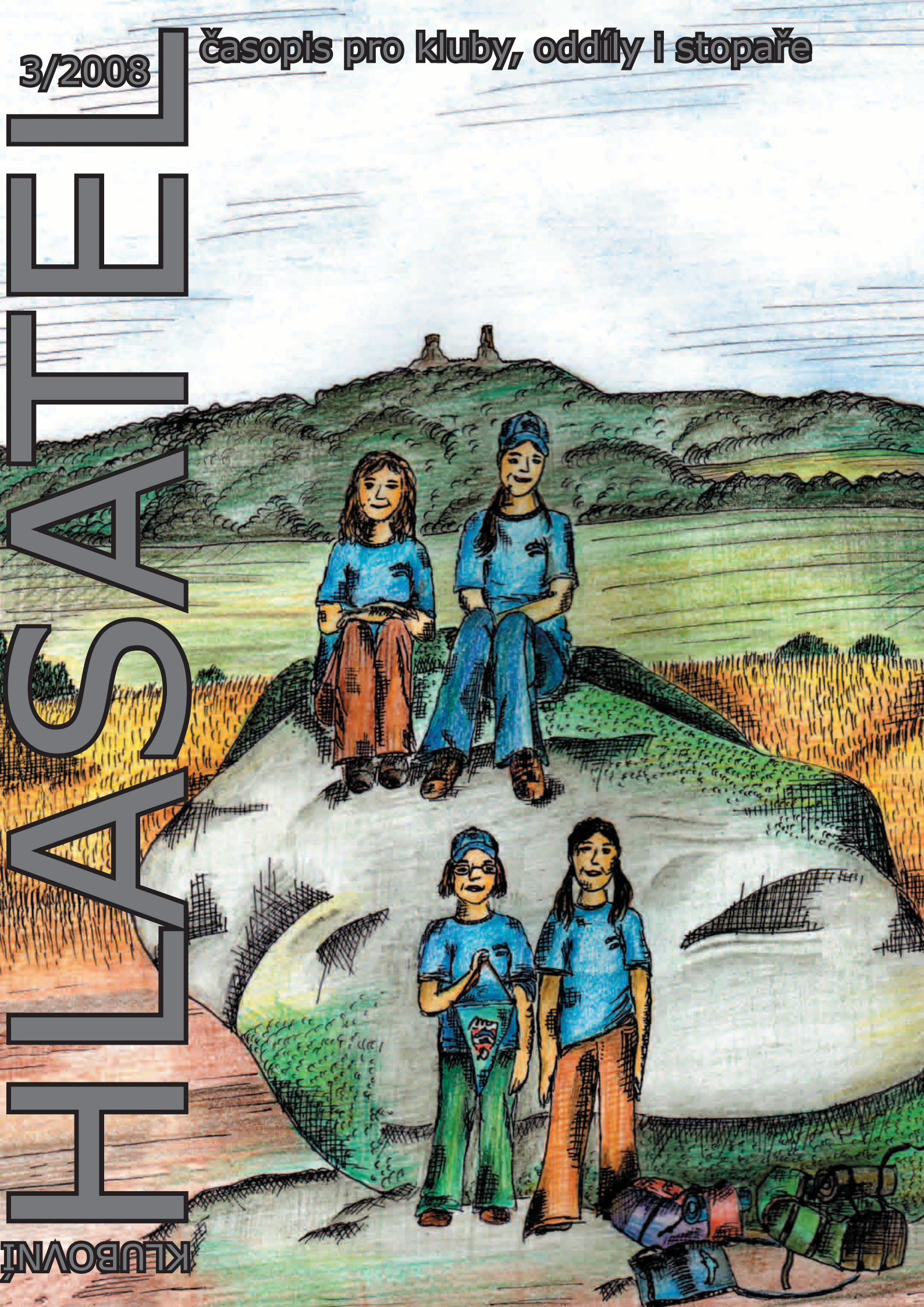

3/2008

časopis pro kluby, oddíly i stopaře

STAS

KLUBOVNÍ

Obsah čísla 3 / 2008

3 Klubovní stránka

Hlášení velice aktivních klubů Havířovská dvojka a Tygří dráp.

4 Pekáč

Dnes se peče Ferda, vedoucí Východo-české pobočky SPJF.

7 Vývěska akcí

Podívejte se, kam s klubem vyrazit na večeri.

8 Dálky volají

Zlatý hřeb a nejoblíbenější Winogovo tábořiště – Kráter.

9 Tonda v klubu

Další díl příběhu o Tondovi od našeho čtenáře Topika.

10 Našláplé recenze

Jonathan Livingston Racek tentokrát netradičně od Huhu.

12 Poklady skautů

Ochutnávka nového románu od našeho čtenáře Tomáše!

13 SMS anketa

SMS anketa a navíc hádanka pro chytré!

14 Ze severní strany

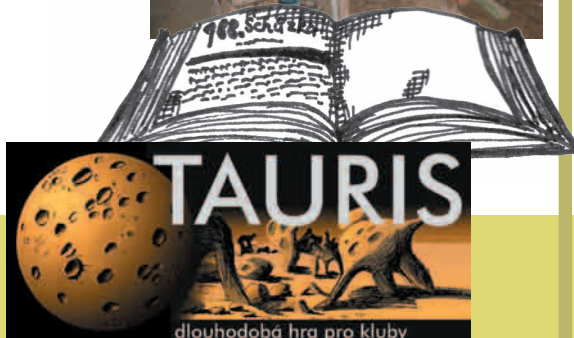
Hynek vám prozradí, že nemít klubovnu není vůbec ostuda!

15 Určeno stopařům

Tak tohle je určeno jenom stopařům.

16 Dlouhodobka

A na závěr tradičně pár úkolů a odpovědí z planety Tauris.

KLUBOVNÍ HLASATEL
zpravodaj pro kluby, oddíly
a stopaře.

ŠÉFREDAKTOR

Adéla Vožechová – Bublina

SPOLUVYTVÁŘELI

Jiří Kalina – Čáp

Vojtěch Hanuš – Vojta

Vladimír Dmýš – Stopař

Hynek Cígler – Hyňas

Renata Chloupková – Renča

Radim Kejík – Rolf

Marek Skýpala – Winoga

Jaroslav Šimon – Turlogh

Hana Soukupová – Huhu

Tomáš Moravec – Topik

Jan Šlesinger – Bant

Iva Kapounová – Kawi

a také soutěživé kluby a stopaři

ILUSTRACE

Iva Kapounová – Kawi

KOMIKS

Vojtěch Hanuš – Vojta
podle scénáře

Hynka Cíglera – Hyňase

OBRÁZEK NA TITULNÍ

STRANĚ

Iva Kapounová – Kawi

KONTAKT

klubovni.hlasatel@spjf.cz

VYDÁVÁ

Sdružení přátel Jaroslava

Foglara, o. s.

pošt. schránka 245,

Brno, 602 00

e-mail: spjf@spjf.cz

CENA ČÍSLA

4 Kč/10 Kč

Pro kluby, OBS a SBS zdarma.

KLUBOVNÍ STRÁNKA

310. KBS Havířovská dvojka

Havířovská dvojka se hlásí!

Po dlouhé době konečně posíláme hlášení. Proto budeme psát o událostech od prosince. Začneme tedy popořádku. Na začátku prosince jsme se vydali do ulic jako čert, mikuláš a anděl. V průběhu skvělého večera jsme mimo jiné navštívili dětské oddělení nemocnice. Těsně před vánocemi jsme uspořádali vánoční nadílku – při skvělé atmosféře jsme si předali maličkosti a pobavili se. Také ještě před vánocemi nás přijel navštívit Košťa. Ukázal nám nějaké kroniky a domluvili jsme se na další spolupráci – Košťa bude naším patronem. Rovněž nás upozornil na možnost vstupu do Severomoravské pobočky SPJF. Toho jsme se chytli a 20. ledna jsem se já (Sova) s Bobrem zúčastnil výroční schůze SMP SPJF. Vstoupili jsme do pobočky a hodláme aktivně přispět k jejímu chodu. Také chystáme společně s Košťou vydávat pobočkový časopis. Asi v září h o d l á m e u s p o ř á d a t m e n š í a k c i t a d y u n á s v l e s e .

N o ,
m á m e

plné hlavy nápadů a snad se nám je i podaří i realizovat.

Na ukázkou posíláme náš nový znak. Zvířata na něm znamenají přezdívky členů klubu a jednoho přítele klubu. Zároveň také posíláme okopírovanou jednu stranu z časopisu Skaut – Junák, kde byl otištěn můj článek

o Mikuláši i s fotem. Jinak se usilovně snažíme plnit úkoly do Taurisu, posíláme další splnění. Ahoj a mějte se fajn! Zdraví Havířovská dvojka.

Sova

352. KBS Tygří dráp

Ahoj Čápe,

moc tebe i ostatní „velké“ zdravíme! Odyssea byla super! Děkuje za Bobří stopu i za rady k činnosti našeho klubu. Pokusíme se dělat pravidelné schůzky jednou za 14 dnů v pátek a akce v sobotu. Problém je, že každý člen klubu má nejmíň tři kroužky a není odpoledne, kdy by měli všichni volno. Neznamená to, že bychom se viděli jednou za 14 dnů, protože všichni chodíme ve středu do horolezeckého kroužku, kromě Anežky se vídají všichni ve škole a ještě v úterý na náboženství, takže možností pracovat třeba na dlouhodobce je dost. Bodování zavedeme.

Poslední schůzku jsme měli v sobotu a dělali jsme závody ve vytahování sirek robotickou rukou. Nejlip to šlo Anežce, ale vyhrál Vojta, protože chňapl do krabičky a zatáhl za provázek současně. Vůbec sirku neviděl a přesto ji držel. Trvalo to opravdu jen 1 sekundu. Když to zkoušel znovu, nedostal se pod 0,45 s. Ostatním to šlo ale taky skvěle. Pošleme obrázky.

Posíláme peníze na členství v SPJF za Anežku, Ondru, Terku, Míšu, Terezku i Vojtu a ještě na jedno vydání Bobří stopy (je nás na jedno vydání hodně).

(Mája se schůzek neúčastní, protože je ještě moc malá, ale průkazku si pro ni schováme, až začne chodit později).

Ahoj Anežka za Tygří dráp. ■

Pekáč

Dnes se peče

Ferdinand Forró - Ferda

1. Mohl by ses nám stručně představit, říct na úvod pár slov o sobě?

Ještě mi není padesát, ale už moc nechybí. Jsem manžel mé jediné paní a otec pěti dětí. Nejsem samotář, ale hodím se asi spíš do větší skupiny, než pouze do dvojice. Založením jsem asi filosof, ovšem protože mám špatnou paměť, tak jím nemůžu být. Nepamatuji si totiž nejen myšlenky druhých ale ani ty své. Jsem takový (ne)věřící Tomáš. A také optimistický pesimista. Nebo pesimistický optimista? Jak chcete.

2. Jak jsi se dostal k foglarovkám? Vzpomínáš si na tu úplně první dílo od Jestřába, které jsi dostal do

ruky? Kdy a kde to asi bylo?

Je to trochu složitější. Totiž k Foglarovkám jsem se dostal ve skutečnosti až v Kristových letech, po revoluci. První byla Chata v Jezerní kotlině v sešitovém vydání a dostal ji můj nejstarší syn od našeho kamaráda. Přečetl jsem ji dřív, než syn a od té doby jsem se stal fandou pana Foglara. To mě přivedlo ke skautingu a později i k SPJF. Ale tím úplně prvním Foglarovým dílem, které se mi dostalo do ruky byly sešity Rychlých šípů, které vlastnil spolužák. To bylo někdy v osmé třídě. Jenže jsem je měl půjčené jen velmi krátce a pak na dlouho nikdy. Takže to ve mně nenechalo stopy. Nebo že by přece?

3. Která z těchto knih se stala Tvoji nejoblíbenější, ke které se nejraději vracíš?

Nedokážu takhle označit jen jednu knížku. Ale asi nejoblíbenější je pro mě Poklad Černého Delfína (oddíl, reálná dobrodružství, lákavě skutečná krajina - byl jsem na místech děje) a Záhada hlavolamu (klub, tajemství, neuvěřitelná dobrodružství, inspirace pro Uličky). Tyhle jsem asi četl nejvícekrát.

4. Možná každý „foglarovec“ má mezi postavkami z knih nějakého svého favorita. Někoho koho má rád, kdo byl jeho vzorem, s kým by se chtěl setkat. Je to tak i u Tebe?

Myslím, že většina lidiček by odpověděla, že nemá jen jednoho oblíbence. Ani já ne. Ale asi mám nejraději dvojici z Pokladu. Standu a Lojzka. Jinak bych se rád setkal se Šírokem. Ale prát bych se s ním nechtěl.

5. Někteří foglarovci se dostávají do Sdružení (SPJF) přes své kluby, někdo přes časopis Bobří stopou, v poslední době se k nám přihlašují členové velmi často přes internet. Jaká byla tvá cesta do SPJF?

Cestou, jakou jsem se dostal k SPJF se asi už nikdo nedostane. Možná nějakou trochu podobnou. O SPJF jsem se dozvěděl díky časopisu Bobří stopou, ale pouze proto, že jsem ji objevil na pultě v prodejně knih u nás v České Skalici. Někou dobu už BS na pultech bohužel k vidění není. V té době jsem už skautoval a hned jsem se do SPJF přihlásil. To bylo myslím někdy v roce 1995. Určitou dobu jsem si jen dopisoval se Sharpem, a pak přišla moje manželka s nápadem spojit příjemné s užitečným a založili jsme rodinný klub Bobří stopy s názvem Mravenci.

6. Teď taková trošku docela

obyčejná, ale pro leckteré čtenáře možná zajímavá otázka. Měl jsi někdy dříve, než jsi založil Mravence, nějaký klub? Co jsi podnikal, když jsi byl ještě malý kluk?

Nepamatuji si, že bych někdy měl klub. Určitě jsem po něčem takovém jako kluk toužil, ale nevzpomínám si na to. Vzpomínám si na některé věci a ne všechny by se jistým lidem líbily. Ale proč bych je neřekl. Byl jsem dítě a hodně věcem jsem nerozuměl. Jako kluk jsem chodil do Pionýra, kde jsem dlouho zastával funkci praporečníka. Bydlel jsem tehdy v Teplicích nad Metují. Tam se ale v Pionýru nic nedělalo. Hrál jsem si na vojáky, jezdil hodně na kole do okolí a chodil do lesa a do skal a taky do bunkrů, to víte - Sudety. Četl jsem dobrodružné knížky a hrál si na Oldu Šetrného.

7. Kde a jak se zrodil nápad založit rodinný klub Mravenci? Jaké jsi měl na začátku činnosti, dá-li se to tak vůbec nazvat představy, jak situaci kolem Mravenců vidíš dnes?

Něco už jsem naznačil. Děti byly menší, a tak manželka navrhla, abychom to, co s nimi podnikáme dělali jako klub. Abychom sdružení podpořili, přihlásili jsme se všichni za členy SPJF, i když to v rámci klubu není povinné pro všechny. S dětmi jsme hodně chodili ven a dělali pro ně různé hry. Když jsme takhle vyráželi, lidi si říkali, že je to u nás jak v mraveništi. Říkal se nám tak. A když uvážíte, že mezi mé oblíbené hrdiny patří Ferda Mravenec, tak už si domyslíte, proč jsme se nazvali Mravenci. Dokud byli děti menší, poslouchaly a daly se „zvládnout“. Později, jak rostly a dospívaly,

bylo jasné, že už jako klub fungovat nebudeme. Přece jen jsme spolu pořád, dvacetčtyři hodin denně a to si pak začnete jít na nervy. Nebyli jsme běžný klub. Členové v něm vlastně nebyli tak úplně dobrovolně. Když ti starší šli svou cestou, přibral jsem kamarády - vrstevníky těch mladších a zkoušel jsem je vést. Ale nedařilo se mi věnovat jim dost času a tak jsem jim navrhl, aby se osamostatnili a dělali si program sami. Toto řešení bylo ovlivněno několika věcmi. Hlavně pak tím, že bylo rozhodnuto, že klub pod SPJF by neměl

Mám takovou představu dělat to pokaždé v jiném městě, aby to bylo vždy nové, i když pravidla nechci moc měnit.

mít dospělé členy.

8. Docela nedávno jsi stál také u zrodu Východočeské pobočky. Co se za dobu jejího působení podle Tebe nejvíce podařilo a jaké jsou vyhlídky na východě Čech do budoucna?

Chtěl jsem, aby děcka z našeho regionu měla možnost být na oblíbených akcích SPJF. Mnoho z nich nemůže jet třeba do Adamova nebo Vyškova, protože je to daleko a rodiče je nepustí. Chtěl jsem pomoci tomu, aby se některé oblíbené akce dělaly blíž jejich bydlišti. Oslovil jsem pár dospělých členů SPJF z našeho regionu, především Lucku Černohousovou - Dudlu a Láďu - Ježka. Ti to přivítali a chtěli se přidat. V té době nebyli jediní, takže jsme založili pobočku. Dudla vymyslela projekt na rok 2007 a zažádali jsme kraj o dotaci a světe

div se, dostali jsme ji. Projekt se rozjel, ale najednou tu bylo nějak moc problémů a málo lidí na řešení. Ty problémy souvisí se školou, rodinou a osobním zdravím. Všichni víme, že v naší činnosti jsou určité priority. Rodina, škola a zdraví je vždycky důležitější, než cokoliv dalšího. Rok 2007 byl pro východočeskou pobočku celkem úspěšný, ale stálo to hodně úsilí. Problémy přetrvávají, ale nechceme, aby pobočka zanikla. Děcka se docela snaží, není jim to jedno, takže to vypadá, že sice pomalým tempem, ale přece jen pobočka pojede dál.

9. Ti, kteří bedlivě sledují činnost ve sdružení, jistě zpozorovali, že jsi s kolektivem svých spolupracovníků uspořádal dva stín-

adelské srazy. První v Trutnově, druhý v Náchodě. Jak je organizace takových akcí náročná? S čím jsi jako pořadatel měl nejvíce práce?

Ty stínadelské srazy byly vlastně už čtyři. Jen ty první dva nebyly veřejné.

O b a
j s e m

uspořádal v Novém Městě nad Metují. Na prvním jsem měl jen pět dětí. Na druhý mi přijelo pětadvacet dětí našich rodinných přátel, kteří mě chtěli podpořit. A pak už jsem věděl, že to stojí za to udělat větší akci a pozvat kluby a členy SPJF. Podařilo se mi sehnat sponzory, ale stálo mě to hodně nervů. Nerad někoho obtěžuji. Tuhle hru chystám vždycky rok dopředu a celý rok se tomu průběžně věnuji, abych to vymyslel co „nejdokonaleji“. Mám takovou představu dělat to pokaždé v jiném městě, aby to bylo vždy nové, i když pravidla nechci moc měnit. Pro mě je největším strašákem účast. Snažím se, aby to bylo tak lákavé, aby přijelo co nejvíc děcek. Ale znáte to. Pro někoho je to daleko. Jiný onemocní. Další nemá peníze na cestu. Nebo se někde koná něco zajímavějšího. Jiné nepustí rodiče. Proto se snažím, krom hry samotné o nějaká další lákadla. Zaplatit jízdné, nakoupit pěkné ceny, zajistit solidní a levné ubytování. Na to jsou potřeba peníze. Jinak příprava samotné hry bývá zábavná. Poznám lépe město, kde se hra koná, a vymyšlení úkolů a hledání skrýší má taky své kouzlo.

10. Již se proslýchá, že se chystá třetí pokračování „Dobrodružství v temných uličkách“. Prozradíš

nám kde se bude akce konat a na co se můžeme těšit?

Vůbec bych to nechtěl tajit. Ale pokud mě nezlomí nějaké rodinné záležitosti nebo finance, rád bych udržel tradici. A tak letošní Uličky, upozorňuji, že páté – kulaté, bych rád umístil do metropole našeho regionu, do Hradce Králové. Zažádal jsem o dotaci v České Skalici, takže pokud budou štedří, bude opět dopolední část ve Skalici, ovšem s určitými změnami. A ty zatím prozrazovat nebudu. Ono,

Který z nich je Ferda?

pokud se mi podaří zrealizovat pár myšlenek, možná to bude ještě jinak a lépe. Každopádně se můžete těšit na líbezná hra-decká Stínadla.

11. Jako stovkař stopařů Bobří stopy jsi nedávno vydával časopisek „Stopařův zábavník“. Dalo se vůbec stíhat vydávat časopis pravidelně a na solidní úrovni každý měsíc? Když jsi navíc měl i jiné, důležitější povinnosti?

Právě, že nedalo. Vlastně dalo, ale ohromně mě to vysilovalo. A stálo mě to spoustu času. Hrozně mě to bavilo, když jsem to tvořil, ale například při tisku jsem byl někdy hodně vzteklý. Pokud

jsem to dal totiž namnožit, snížila se rapidně kvalita.

Fotky stály za starou Belu.

A když jsem to tiskl doma na své tiskárně, musel jsem každý papír zakládat ručně. Nefunguje mi zásobník a musel jsem obracet stránky. Někdy jsem to vytiskl obráceně. Tisk jednoho vydání mi trval několik hodin, musel jsem nechávat stydnout přehřátou tiskárnu, pak jsem to skládal, ještě tiskl obálky a vkládal to do nich. Někdy mi pomohli Mravenci. Ale tohle mě taky odvádělo od Mravenců a rodinných povinností. Nedalo se to skloubit. Takže jsem ustoupil ze svých původních plánů a chtěl jsem, aby se Zábavník stal součástí Klubovního hlasatele. Bohužel věci se vyvinuly jinak.

12. Co bys vzkázal čtenářům Klubovního hlasatele?

Pokud chcete být jako hrdinové Foglarovek, Zapletalovek nebo Hrnčířovek, je to skvělé, i když vám to třeba nejde, jak si myslíte. Dokud chcete takovými být, děláte to dobře! Nemusíte být kopiemi Mirka Dušína. Klidně buďte směsicí Mirka, Jarky, Rychlonožky nebo buďte jako Jonáš či Ježek. Ale usilujte vždycky o to být dobrými a správnými, i když se to zrovna nedaří. Stačí ve svém úsilí vytrvat a výsledek se časem dostaví.

Děkuji za rozhovor. ■

VÝVĚSKA AKCÍ

Druhý letošní

Hokejový turnaj Bobří stopy

Vyškov - 15.3.2008

Po úspěšném prvním turnaji prvního ročníku hokejových zápasů Bobří stopy vás zve SPJF opět do Vyškova na druhý letošní turnaj, který se uskuteční na zimním stadionu kousek od nádraží.

Kontakt: 723 910 085 (Rolf)

Perpetuum vás dále zve na akce v programu

PRASE BEZ PRASETE

7.3. První jarní vandr

14.3. Promítání Španělska

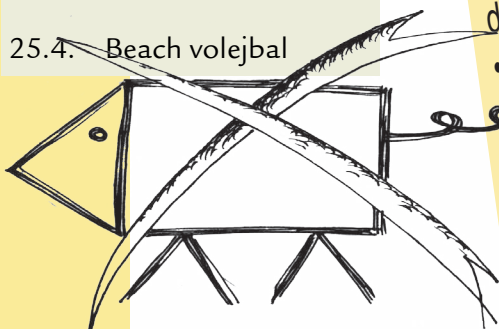
21.3. Ukrajina

28.3. Turnaj v piškvorkách

11.4. Promítání Norska

18.4. Splouvání Oslavy

25.4. Beach volejbal

TÁBORY BOBŘÍ STOPY

V roce 2008 vás předběžně zveme na tábory

12.-26.7.2008 tábor Tauris (Těšnov)
určený především pro účastníky dlouhodobé hry Tauris

14.-26.7.2008 tábor na Pikárci u Křižanova, nejtradičnějším ze všech tábořišť Bobří stopy

PERPETUUM VÁS ZVE NA
DRUHÉ A JEŠTĚ LEPŠÍ
KOFOLOVÉ HRKY
O VÍKENDU 12. - 13. 4. 2008
NA TÁBOŘIŠTÍ TŘÍ SMRKY
U RUPRECHTOVA.
KONTAKT: JAUVAJZ
723 509 553

Východočeská pobočka SPJF vás zve na

Dobrodružství v Jižní zemi

víkendovou hru pro kluky a holky

KDY : 4. - 6. dubna 2008

KDE : Základní škola v Cerekvici nad Bystřicí

ÚČASTNICKÝ POPLATEK : 40,00 Kč pro členy SPJF
50,00 Kč pro nečleny SPJF

VĚK : do 17 let (výjimky povoleny)

- Sraz účastníků je v Pátek 4.dubna 2008 v 19:00 před budovou školy.
- Do Cerekvice se dostanete vlakem po trati 41 z Hradce Králové nebo Ostromeře. Z Brna, Pardubic a Hradce Králové bude zajištěn dospělý doprovod.

- Nocleh bude zajištěn ve školní tělocvičně.
- V Sobotu bude zajištěna teplá večeře, jinak si jídlo a pití zajišťuje každý sám. K dispozici bude varná konvice. V sobotu i v neděli bude otevřen místní obchod s potravinami.

VÝSTROJ : Spacák, karimatka, přezůvky, tužka, papír, hudební nástroj, šátek a svíčka. Samozřejmě se hodí i KPZ.

Prosíme zájemce aby se hlásili do 25.3. 2008
Více informací na tel. 776 256 272 (Svišť) nebo klub.

jestrabi@seznam.cz.

První letošní

Fotbalový turnaj Bobří stopy

Bedřichov 17.5.2008

Již tradiční fotbalové klání libovolně složených týmů, podruhé v historii na lesním hřišti nad Bedřichovem u Lysic na Vysočině. Pro zájemce z větší vzdálenosti bude zajištěno přespání v klubovně.

Kontakt: 723 910 085 (Rolf)

DÁLKY VOLAJÍ

POUTNÍKŮV PRŮVODCE PO TÁBOŘIŠTÍCH

Kráter - své nejoblíbenější tábořiště, ukryté ve zvláštní oblasti na pomezí Oderských vrchů a nízkého Jeseníka představuje Marek Skýpala - Winoga.

Dnes se vám musíme s něčím přiznat. Skutečně dlouho jsme váhali, zda máme psát také o tábořišti, které je našim srdcím nejbližší. Opravdu Kráter je tábořiště našich snů, tábořiště, na kterém jsme prožili vsutku výjimečné okamžiky. Nakonec jsme se ale rozhodli vyprávět i o Kráteru, protože věříme, že jste skuteční zálesáci.

Kráter nám kdysi před léty ukázal Eda - člen našeho skautského oddílu. Když jsem

jej poprvé spatřil, musel jsem pokleknout a dlouho jsem nepromluvil ani slovo.

Můj zrak se se zalíbením toulal po tom místě. Kdyby zde bylo ještě jezero, neváhal bych ani minutu a hned bych prohlásil, že už vím, odkud získal Jaroslav Foglar inspiraci k Chatě v Jezerní kotlině.

Kráter je kruhová sníženina s travnatým dnem. Okolo se vypínají skalní stěny vysoké 8 – 15 metrů. Uprostřed rovinky je pak skalka, na níž se tak krásně leží a vyhřívá ve večerním sluníčku. Místní lidé se domnívají, že se jedná skutečně o kráter vyhaslé, pravěké sopky. Zálesáci tady táboří od nepaměti a v jednom z koutů Kráteru je dokonce i bivak. Nad tábořištěm pak jsou rozlehlé louky, na kterých se bezvadně hrají hry a na jihu se rozprostírá divočina vojenského prostoru, která láká k průzkumu.

Koupat se můžete v nádherných rybníčkách těsně pod pramenem Budišovky, pitnou vodu můžete nabírat ve Staré Libavé z pumpy na návsi a nebo ze svatého pramene, který vyvěrá u posledních

domů na horním konci Dolních Guntramovic.

Strávit se tady dá jeden večer, ale i krásných 14 dní, nudit se rozhodně nebudete. Pokud byste tady ale chtěli tábořit delší dobu, domluvte se s majitelem pozemku, bydlí ve Staré Libavé, cestu vám každý místní ukáže.

Nedaleko od Kráteru roste strom, kterému se říká Zlatá lípa. Proč? Zaposlouchejte se do pověsti dávných dní:

V roce 1758 byla svedena u Guntramovic velká bitva mezi pruskou a

rakouskou armádou, v níž byli Prusové poraženi.

Dva vojáci pruské armády, kteří byli při bitvě

pověřeni střežením plukovní

pokladny, sledovali průběh

bitvy ze svahu Červené hory. Když začaly pruské

oddíly v panice ustupovat k Domašovu,

probudily se v jednom z vojáků ďábelské myšlenky a touha po penězích. Dlouho neváhal, strhl z ramene pušku a svého kamaráda zastřelil. Poté vyloupil pokladnu a peníze zakopal v kořenech lípy, která na tom návrší rostla. Pověst má dvě zakončení, podle první varianty se voják po válce vrátil, peníze vykopal a zakoupil si v údolí mlýn. Podle druhé varianty voják padl ve válce a nikdy se již pro peníze nevrátil. V každém případě lípa rostla a sílila a dnes je z ní mohutný, státem chráněný strom.

Jiná pověst vypráví, že po válkách vznikla poblíž Zlaté lípy dřevařská osada, v níž bydleli lesní dělníci a jejich rodiny. Na místě se jim však nežilo dobře, neboť se v noci ozývaly zvuky dávných

Jeden z jarních ohňů v Kráteru.

bojů a na místech, kde padli nebo byli pohřbeni vojáci se objevovaly tajemné, miho-tající se plaménky. Dřevařskou osadu proto opouštěla jedna rodina za druhou, až zanikla úplně. Dnes jsou k nalezení pouze základy někdejších staveb.

Najít Kráter není nijak jednoduché. Vydejte se z nádraží v Budišově nad Budišovkou po modré značce ke Zlaté lípě. Odtud pak musíte jít šikmo přes louku, asi 400 metrů jihozápadním směrem. Pokud to nenajdete hned, nevzdávejte to, nádherné táboření vám bude odměnou! ■

Tonda v klubu

PŘÍBĚH NA POKRAČOVÁNÍ

TOMÁŠ MORAVEC – TOPIK V ZASTOUPENÍ ČÁPA

5. kapitola: Ještě všemu není konec

Těšili jsme se společně s vámi - čtenáři na další díl napínavého seriálu o Tondovi v klubu, ale zjistili jsme hroznou věc. Někdo nám sebral všechna pokračování. Nevzdali jsme se však a začalo shánění tolik kýženého textu. Šéfredaktorka Bublina se však někde ztratila a nezvedala telefon (později nám poslala zprávu z Říma, kam se vydala na svatou cestu, ale Tonda s sebou bohužel nevzala).

Podařilo se nám však za pomoci Východočeské pobočky sehnat telefonní číslo na samotného autora - Topika. Ani tentokrát se nám však nepodařilo text získat, protože vichřice zpřetrhala vedení vysokého napětí a Topik nám tak nemohl poslat urgentní mail. Nabídku čtení celého příběhu do telefonu jsme raději odmítli, protože by se asi Topikovi stejně vybila baterka, kterou by neměl kde dobít.

Zbývala poslední možnost - prohledat elektronický archiv Klubovního hlasatele. Vydali jsme se tedy v dešti do tajemné budovy označené písmeny CPS, ve které se nacházel terminál s připojením k archivu. A světe div se! Opravdu se nám podařilo příběh najít. Donesli jsme jej do klubovny a soubor otevřeli.

Zjistilo se ale, že šotek řádl i tady. Soubor byl plný japonských znaků (vznikla malá hádka o tom, zda nejsou čínské, která ale utichla, když do redakce dorazily klobásy). Bylo tedy nutné jej překódovat.

I to jsme na cestě za získáním textu dokázali a když jsme se chtěli začít radovat z úspěchu, zjistili jsme, že soubor končí čtvrtým dílem. Rozhodli jsme se tedy, že vám příběh o Tondovi v klubu tentokrát napíšeme sami a nezůstaneme tak my ani vy ochuzeni o náš oblíbený příběh:

Kluci se s šátky na hlavách necítili dobře a tak poprosili své průvodce o periskop. Ti jim ho zapůjčili a tak mohli dál pokračovat v cestě. Došli do parku, sedli si na lavičku a pozorovali periskopem, jak starší pán v igelitové bundě krmí holuby. Žrádlo nebylo moc chutné.

Když už se začínali kluci pomalu nudit, zeptal se Balů průvodců: „A co znamená ta zkratka VOP? To je hloupost, řekl nejstarší z nich, špatně jste nám rozuměli, ve skutečnosti to znamená VUT.”

„Proboha”, řekl vyděšeně Balů. ■

NAŠLÁPLÉ RECENZE

PÍŠE HANA SOUKUPOVÁ – HUUH

OBÁLKA: WWW.VRANA.CZ

RICHARD DAVID BACH: JONATHAN LIVINGSTON RACEK

Pevně určené tradice, ztuhlý a nikdy se neměnicí řád, obyčejnost, průměrnost, kam se podíváte. Jídlo jako hlavní a jediný smysl žití. Tak takové je Hejno. Rodina Jonatnana Livingstona, jednoho z mnoha mladých racků v něm. A oproti tomu létání, volnost a svoboda, touha poznávat, být sám sebou, nalézat, nebýt stejný jako všichni. Co byste si vybrali?

Jonathan se rozhodl objevovat, poznávat a naučit se létat. Naučit se létat? Vždyť každý racek umí přece létat. Ano, ale létá pro získání jídla – kde je požitek z letu? Překonávání svých vlastních hranic? Tohle všechno nemohou pochopit ti průměrní a obyčejní, a tak je Jonathan označen psancem a vyhnán z Hejna, kam se už nikdy nesmí vrátit.

Jonathana netrápila samota, ale to, že ostatní rackové odmítali otevřít oči a vidět. Denně se naučil něco nového – spát ve vzduchu, urazit mezi soumrakem a svítáním sto mil. Cena, kterou zaplatil za naučení létání mu nevadila.

Dostává se na další úroveň svého života, mezi racky, kteří jsou stejní jako on a učí jej svým dovednostem. Nejstarší z nich, Čang ho dovede k pochopení, že člověk je stejně volný jako myšlenka. Dochází k poznání lásky a porozumění. Když Čang odletí s tím, že ho již není třeba, vrací je Jonathan zpátky k Hejnu a nachází vlastní žáky. Učí je létat, ale hlavně poznávat svobodu. Mezi nimi vyniká Fletcher, jeho nejlepší žák. Jednoho dne ráno letí k Hejnu a předí své dovednosti. Jeden racek se zraní, ale i přes to dokáže létat – silou své vůle. A postupně se k nim, Psancům, přidávají stovky mladých racků, kteří touží také takto létat a snaží se pochopit myšlenku Velkého racka.

Hejno celé udivené sleduje, jak Fletcher ukazuje vysokorychlostní létání. Nezvládne rychlost a narazil by do skály, kdyby jej Jonathan nezachránil a ukázal mu další úroveň svobody. Hejno nedokáže pochopit a z Jonathana je Ďábel, který je přišel rozeštvat a zničit. S Fletchrem přenášejí pryč... Jonathan odlétá pryč. Fletcher se vrací k Hejnu a začíná svůj vlastní zápas s učením.

Nepřipomíná vám ten příběh něco?

Knihu napsal americký spisovatel R. D. Bach a od doby vydání se jeho příběh stal podobným kultem jako Exupéryho Malý princ.

Každá z Bachových knížek vám může něco dát a racek není výjimkou. Je to příběh, ve kterém se otvírá spousta otázek a myšlenek, ať už o životě, o sobě či o druhých. . . Doporučovala bych přečíst, protože kdo nečetl racka, jako by nebyl

Richard Bach: Jonathan Livingston Racek
Praha: Lyra Pragensis (1992)
Přeložil Zdeněk Hron ■

ZIMNÍ TÁBOR BOBŘÍ STOPY: SEDM LET V TIBETU

Musí tam být napsaný, že to napsal Čáp.

18. - 20. února 2008

Foto: Čáp

Horským průsmekem vedla nenápadná cesta a mrazivý vítr nám foukal do zad. Stanuli jsme na hranicích cizí neutrální země – Tibetu, kterým se pro tentokrát stalo Slovensko. V kulminačním bodě nestál žádný čörten a tak jsme postavili alespoň malou sošku z kamenů coby pozdrav budoucím poutníkům. V následujících dnech jsme měli podobně vybudovat ve všech průsmecích a na všech vrcholech, přes které projdeme.

Stejně jako Heinrich Harrer jsme se vydali na 33. táboře Bobří stopy k posvátnému městu Lhase, v našem případě místními nazývané Banská Bystrica. První noc nad Kasapulingem alias Myjavou jsme strávili v šestici neohrožených horolezců a dobrodruhů pod přístřeškem a noční teploty nám daly tušit, že tato únorová akce bude poněkud mrazivá.

Následující dny jsme putovali střídavě pěšky přes tibetskou náhorní planinu a překonávali dva horské hřbety (masiv Čangkjungly alias Považského Inovce a Nänčenthangly neboli Vyšehradu), stopem, autobusem, vlakem a nakonec i netradičně trolejbusem, neboť se nám nakonec podařilo dosáhnout cíle.

Po vzoru našich hrdinů – rakouských horolezců Petera Aufschneitera a Heinricha Harrera jsme p u t o v a - l i

neznámými kraji často s nedostatkem jídla, pili vodu ze sněhu, stejně jako oni i někteří z nás neměli dokumenty potřebné pro pobyt v cizí zemi a ke konci se nám nedostávalo peněz – zachránilo nás až několik maďarských forintových bankovek, které jsme našli v peněžence.

Přes veškerou nepohodu, zimu, hlad a vstávání o čtvrt na pět ráno bylo cítit, že se na zimním táboře sešli opravdu ti nejzdatnější z klubařů Bobří stopy (průměrný věk byl 15 let) a nálada byla velice příjemná – za celou dobu nebylo slyšet výraznější nářky a často jsme šli spát až když úplná tma znemožnila další postup.

Do Lhasy jsme dorazili pátého dne v šest hodin ráno, špinaví, vysílení, hladoví a šťastní. Dokázali jsme překonat veškeré nástrahy, seznámili jsme se s cizí zemí, ochutnali čaj z máslem, neviděli zatmění měsíce, prchali před policií, objevili nová zajímavá místa a vůbec strávili skvělý týden na cestách. Na závěr nutno dodat, že v bodování zvítězil Svišť 2, nejen protože si vedl dobře ve šplhu po sádle a stavění kamenných mohyl, ale hlavně kvůli bodům za koně podle staré rychlošipácké hry: »Kdo uvidí koně, má bod«. ■

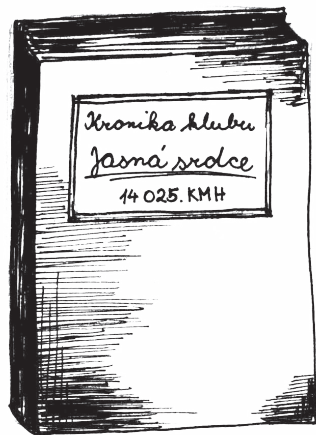

POKLADY SKAUTŮ

Přinášíme vám první tři kapitoly z románu našeho čtenáře - stopaře Tomáše Dvořáčka z Valašského Meziříčí. Román je ve skutečnosti delší a Tomáš jej jistě zájemcům na požádání rád pošle. Redakce Klubovního hlasatele má Tomášovu adresu k dispozici.

Kapitola 1 - Kronika

To zas jednou šel skaut Běda u svého dědy na jeho zájmovou půdu. Začal hrabat v bedně a našel tam nějakou knihu. Vypadalo to jako kniha. A tam bylo psáno: Kronika klubu Jasné srdce, kroužek Mladého hlasatele. Dědovi nic neřekl. Bylo léto, vzal si lehátko, polštář a deku a starou halogenku, aby mohl číst tu knihu.

Četl: rok 1935, 25. června

Založili jsme klub Mladého hlasatele, jmenujeme se Jasné srdce, klubovnu budeme mít na půdě u Toma Kibka (Bědův děda). Vezmeme si pět bateriek, abysme svítili. A bednu na Mladé hlasatele. Za den uděláme volby vedoucího. Začneme celý klub sbírat poštovní známky. Já vezmu z domu album. Můj děda má i 43 let staré a chodí mu dopisy i z Rakouska.

27. června

Volba vedoucího. Jsme jen tři. Dva si na volbu vyberu já. Přinesu prázdný koš, obálku a kus papíru. Mám si vybrat: Tomáš Kabožka a Karel Binů. Hodil jsem hlas Karlovi Binů. Kabožka neměl prohráno, volíme každý rok. Objevil jsem modrou známku z roku 1919. Mám ještě nějaké a album už skoro dochází. Ve fondu máme 25 Kčs a to na všechny výdaje nestačí. To Karlovi vtrhl do hlavy nápad: můj kámoš umí pěstovat mandarinky (a pak Běda usnul). Ráno zase vstal a slezl dolů.

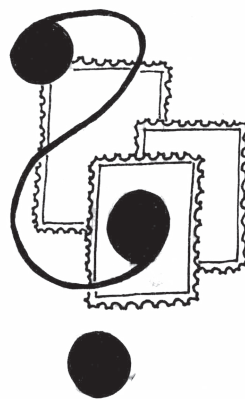
Kapitola 2 - Rozpad klubu Jasné srdce

Běda pomohl dědovi na zahradě, protože byl u něho na prázdninách. Vytahal mrkve, brambory. Jeho děda je dobrý kuchař a uvařil bramborovou polévku. Běda ji měl rád, že snědl celý talíř a upekl perník. Běda se šel s dědou koupat, protože bylo 30°C. Ale ani slovem se nezmněl o kronice. Myslel si, že to bude lepší. Byl zase večer, Běda vylezl na půdu, přikryl se a četl:

Jeho nápad byl mandarinky vylisovat a dělat z nich šťávu a prodávat ji po jedné koruně za čtvrt litru. Uděláme to tak: čtyři kolečka, dvě tyčky, na každé dvě kola spojíme tyčkou. Tak jsme to začali dělat. Za týden 23 Kčs. Jenže Tomáše to přestalo bavit, tak 30. června podal výpověď. Klub skončil po třech dnech. Klub nebyl, ale my s Karlem jsme byli kámoši. A s tou sbírkou a Mladým hlasatelem jsme je dali do truhly a zakopali. Běda to už řekl dědovi i o těch známkách a on ho zavedl do obýváku a tam mu ukázal půlku mapy toho pokladu a řekl: druhou půlku má ten kamarád v Praze. A my jsme v Karlových Varech. Tak začal psát tomu kámošovi, vzal obálku a papír a psal. A řekl: dneska odeslat.

Píše Petr Nihos: Drahý kámoši, píšu proto, že můj kluk chce najít známky, tak Tě prosím, odešli půl mapy. Karlovy Vary

Za deset dní přišel dopis s půlkou mapy.

Kapitola 3 - Komplikace

Běda byl smutný, byl konec prázdnin a známky nenajde - škoda. Ale co, za deset měsíců a budou zase prázdniny. Běda šel zase na půdu a našel tam notes a v něm bylo psáno:

1. září 1936

Dneska je tábor u Černé říčky. Jede 23 holek a 31 kluků. Táboříme v údolí,

kde teče řeka Ohře. Máme s sebou tucet stanů a pět kol. Bodování začíná 2. září v osm hodin u táboráku. Zůstaneme na táboře do 17. září. Dnes je bobřík mlčení. Musí se držet pět hodin. Pokud se to podaří, tak jeden bod, jinak ostuda!

5. září

Den hry o totemy a jeskyni. Vedoucí řekl: teď si zahrajeme hru o totem. Pravidla: totem je jeden metr vysoký a váží pět kg. Každý hráč dostane pět životů. Polovina tábora bude představovat kmen vzbouřených Siuxů. Druhá půlka vojáky, kteří hledají totem. Indiáni mají také pět životů.

Každý hráč má pět životů. Může se pálit jen papírovýma koulema. Kdo je zasažen, tak střelci dá jeden život. Když mu dojdou životy, tak vypadává. Každý má 85 míčků. O 63 minut později jsme objevili jeskyni a tam totem, tak jsme vyhráli. Vedoucí nám dal sedm bodů. Hahá!

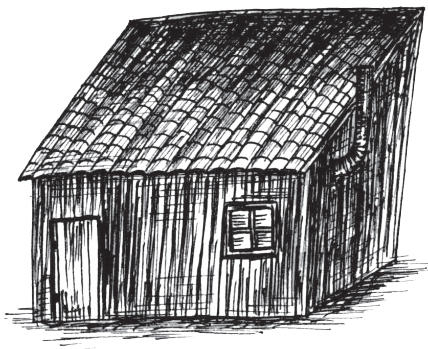
10. září - den bobříka síly

Dneska jsem vstal v šest hodin a sedm minut. Vedoucí řekl: tento den je den bobříka síly. Každý si vezme bág, nalož 12 kg kamení a ponese ho dvě hodiny. Večer byl táborák, opekli jsme brambory a špekáček. Já jsem šel spát v deset hodin, ale pak jsem četl časopisy: Správný kluk a Mladý hlasatel.

Klub Jasná Srdce!

Béda se šel projít městem. Zabrousil do temné uličky a uviděl boudu. Najednou se objevil chlapec kolem jedenácti let a řekl: Co tady děláš! A dodal: Tak já Tě vezmu do boudy a řekl: Tohle je naše klubovna. A Béda řekl: nemohu se k Vám přidat? Ten kluk se jmenoval Ondra. Ondra řekl soudně: ANO!

Klub vyslechl Bédu, vykopali známky a utrhli 457 Kčs. ■

Hádanka

Následující hádanku připravila pro bystré čtenáře Klubovního hlasatele Huhu. Všem, kteří správně určí, o čem se v hádance mluví, pošle Huhu malou odměnu:

Jde to vodou, nešplouchá to, kam si stoupne, zmizí bláto. Jde to lesem, nešustí to, co mokrého, usuší to. ■

SMS ANKETA

Ahoj klubaři, máme tu březen a další kolo SMS ankety. Nebudu vás dlouho napínat a ihned na vás vybalím březnovou otázku:

3

2

1

**JAK JSTE PROŽILI LETOŠNÍ
29. ÚNOR? DEN, CO
MÁME POUZE JEDNOU ZA
ČTYŘI ROKY? BYL PRO
VÁS ZROVNA TEN LETOŠNÍ
NĚJAK VÝJIMEČNÝ?**

Čím více tupostí pošlete, tím lépe - tentokrát budeme udělovat bonusový bod i za originalitu odpovědi.

A jak vypadá dosavadní pořadí?

Na 1.-5. místě máme tyto kluby, které získaly prozatím shodně po jednom bodu: 291. KBS Ostré šavle, 315. KBS Žlutý čtyřlístek, 276. KBS Modré šípy, 325. KBS Tygří dráp, 306. KBS Stříbrná letka.

Mějte se jarně a užívejte si třetí měsíc roku 2008.

Své odpovědi na sms anketu posílejte na číslo 776 754 445 (Renča) nebo zdarma z www.vodafone.cz.

Připravila Renča.

ZE SEVERNÍ STRANY

Myslíte si, že je ostuda, když klub nemá svoji vlastní klubovnu? Určitě ne.

KLUBOVNA

I naše Hvězda Severu se několik let protloukala světem jako bezdomovec. V létě to ničemu nevadí. Můžete se scházet na hřišti, na dvoře, v parku. Kolik se toho dá venku dělat, když je teplo – venkovní hry jsou lepší než ty v místnosti, venku se jezdí na kole, běhá se, může se ložit po stromech. Když je opravdu krásně, můžete si sednou do parku na zem, nebo do korun košatého stromu, a psát tam klidně i kroniku. Bylo by škoda slunečné odpoledne prosedět v místnosti!

Horší to je, když se ochladí nebo začne pršet. Pak je dobré schovat hlavu do tepla útulné klubovničky. Dobře ale poslouží i byt někoho z vás. My jsme se scházivali vždy na střídačku u některého z našich členů. Všechny klubovní věci jsme měli schované v jedné ze zásuvek pracovního stolu – stačilo je jen při zahájení schůzky vytáhnout a stůl posunout doprostřed místnosti, kde měl pro nás výhodnější polohu.

Někteří z nás mívali na zdech také nástěnky. Pokud si chcete svoji nouzovou klubovnu v bytě vyzdobit, můžete použít přímo stěny pokoje (dovolí-li vám to rodiče!). Má to tu výhodu, že v klubovně potom i spíte! Když ale chcete čas schůzky odlišit od zbytku týdne, je dobré například klubovní tabulky a papíry přilepit k nástěnkám, které u vás běžně visí, z druhé strany. Při schůzce je pak už jenom obrátíte naopak a hle: klubovna je hotová.

I tak je ale dobré zkusit sehnat vlastní klubovnu, která bude jenom vaše a nikdo vám do ní nebude nechodit. Zeptejte se rodičů a příbuzných a po

proste je, ať se zeptají i svých známých a kamarádů nebo kolegů z práce. Stačí vám malá místnost ve sklepě nebo na půdě, občas i nevyužívaný pokojík u někoho doma. Často se dá také dobře využít staré prádelny. Bydlíte-li na menším městě nebo na vesnici, spousta domů má na svých zahradách a dvorcích různé altánky, přístěnky, přístavky či zahradní domečky. Ty jsou vůbec úplně nejlepší. Topí se v nich zpravidla v kamínkách dřevem, jsou malé, útulné, a celý domeček je potom váš a můžete si s ním dělat skoro co chce. Navíc stačí otevřít dveře a jste venku, v přírodě. Také nikoho nebudete rušit při pozdních, večerních schůzkách. A ještě je jedna možnost. Zkuste se zeptat u vás ve škole, zda-li by vám nepůjčili jednu místnost ke schůzkám. Často bude pan ředitel rád, že děláte mimo školu něco smysluplného!

S tím je totiž také potřeba počítat – mnoho lidí vám nebude chtít půjčit místnost, protože se budou bát, že jim v ní budete dělat hluk. A je to také pravda. Ať chcete nebo ne, klubovna je vždy místem křiku a dupotu. I tak ale zkuste vašim „dobrodincům“ slíbit, že budete naprosto určitě potichu, a že jim s něčím pomůžete. Třeba dojdete nakoupit, vyvenčíte psa nebo zametete na chodbě. Já osobně ale nemám rád, když se za klubovnu musí platit penězi, byť by šlo o malinkou částku, kterou byste klidně i rádi dali. Jednak je ctí každého klubu, že má klubovnu zadarmo nebo jen za pomoc, za druhé to svědčí o jejím majiteli, že mu jde o peníze a ne o to, aby vám pomohl. To by do budoucna mohlo přinést ještě nějaké problémy, pokud daného člověka dobře neznáte.

A až budete někde prosit o klubovnu, kde vás moc neznají, můžete s sebou vzít na ukázkou kroniku, vlajku a další klubovní věci. Lidé uvidí, že skutečně máte smysluplnou činnost a že u nich nebudete dělat nepořádek. Mohli by se třeba bát, že se chcete scházet kvůli kouření a pití alkoholu. Vezměte s sebou třeba i Klubovní hlasatele nebo další věci, které vám SPJF posílá. Jednak uděláte Sdružení dobrou reklamu (a ta je potřeba pořád!), za druhé lidem více přiblížíte klubovní myšlenku a třeba vám pak raději pomohou.

A jak vyzdobit klubovnu, pokud ji už máte... to se dozvíte zase v příštím čísle.

Náměty na příští pokračování pište na náš e-mail: klubovni.hlasatel@spjf.cz ■

347. KBS Modrá hvězda, Křtiny ve své klubovně.

Díváš se na hvězdy a určuješ správný směr. Tvá cesta míří na jihovýchod, do oblasti horských jezer. Už několik dní procházíš horskými stezkami přes průsmyky. A konečně dnes ráno chvíli po východu slunce vidíš před sebou velikou kotlinu

a trávnaté pláně až po obzor... Náhle jsi pln elánu a v žilách ti proudí energie, únava předešlých dnů je zapomenuta. Rozebíháš se dolů, do velké kotliny. Běžíš a běžíš, rychle a vytrvale jako vlk a po nějaké době uzříš před sebou podivné obydlí z cihel z trávy a kus za ním úhledný srub. A zároveň uslyšíš výkřik, děsivý a strašný. Z chýše vyběhne goblin a mrští po tobě oštěpem! Mrštným úskokem se

oštěpu vyhýbáš a bleskurychle tasíš krátký meč. Několik hbitých, dlouhých skoků a jsi u goblina. Ten mezitím vytrhl z provazu kolem boků zavěšený dřevěný kyj. Rozpřahuje se na tvou hlavu, ty však srážíš svojí čepelí kyj stranou a probodneš mu hrud'. Goblin klesá k zemi s příšerným chroptěním. Od srubu běží další goblin a máchá velkou sekerou. Blíží se k tobě, ale ty jdeš do skluzu k zemi, sekera ti prosvítí nad hlavou a tvůj rychlý sek otevírá goblinovi břicho. Ještě, že ty potvory nemají zbroj, jen nějaké hadry, říkáš si. Goblin sténá na zemi v posledním tažení a ty vbíháš do srubu, odkud zní bojový ryk a zvuky šarvátky. Jdeš právě včas! Vevnitř leží na podlaze dvě těla goblinů a další dva zápolí s vysokým hbitým chlapíkem. Třetí stvůra,

mohutný ork se napřahuje těžkým palcátem na mužovu hlavu. Využíváš toho, že ork tě ještě nepozoroval a sekáš mečem křížem přes jeho mohutná záda. Tvá čepel otevírá velikou krvavou jizvu. Ork se s řevem otočí a vrhá se zuřivě proti tobě. Tvá čepel nachází mís-

to v jeho široké hrudi. Přesto tě obrovský netvor sráží k zemi a sápe se ti po hrdle. Má snad jako kočka více životů? Mezitím zahlédneš jak gobliní tělo proletí vzduchem a naráží na stěnu srubu, po které se sveze se zaduněním k podlaze, kde zůstane nehybně ležet. Další zvuk, který zaslechneš již znáš. Je to praskání kostí. Následuje pád těla na zem. Ork tě s nepochopitelným úsilím tlačí k

ZKOUŠKA

1. VYJMENUJ NEJDŮLEŽITĚJŠÍ TÁBOROVÉ STAVBY A POPIŠ K ČEMU SE POUŽÍVAJÍ A JAK JSOU NÁROČNÉ NA STAVBU. TOTO DOPLŇ NÁČRTKY. PODÍLEJ SE OSOBNĚ NA NĚJAKÉ TÁBOROVÉ STAVBĚ.
2. SPANÍ VENKU V PŘÍRODĚ, TZV. POD ŠIRÁKEM. VYJMENUJ, CO BUDEŠ V TAKOVÉM PŘÍPADĚ K PŘESPÁNÍ POTŘEBOVAT. PŘESPI VENKU ALESPŮN PĚT NOCÍ POD ŠIRÁKEM. NAPIŠ STRUČNĚ SVÉ DOJMY A POCITY, POPŘÍPADĚ ZÁŽITKY Z TOHOTO SPANÍ.
3. POPIŠ RŮZNÉ ZPŮSOBY ROZDĚLÁVÁNÍ OHNĚ, VYZKOUŠEJ OSOBNĚ NEJMÉNĚ TŘI Z TAKTO POPSANÝCH A PODĚL SE O SVÉ ZKUŠENOSTI Z TĚTO ČINNOSTI. ZKOUŠEJ ROZDĚLAT OHEŇ ZE SUCHÉHO A POZDĚJI I Z MOKRÉHO DŘEVA. VYROB SI TZV. FAKULI NEBO LI POCHODEŇ. VYJMENUJ CENEJ VÍCE RŮZNÝCH DRUHŮ OHNIŠŤ, (NEJMÉNĚ PĚT), DOPROVOĎ NÁKRESY.
4. UMÍŠ VAŘIT V PŘÍRODĚ. ZKOUŠEJ V PRAXI. UVAŘ ČAJ, POLÉVKU, HLAVNÍ JÍDLO. ZÚČASTNI SE ZVLÁŠTNÍ AKCE.
5. DOVEDEŠ ZBUDOVAT NOUZOVÉ PŘÍSTŘEŠKY PRO JEDNORÁZOVÉ PŘESPÁNÍ V PŘÍRODĚ. (TZV. BIVAKY.) POPIŠ RŮZNÉ ZPŮSOBY BIVAKŮ V LÉTĚ I V ZIMĚ. (Z RŮZNÉHO MATERIÁLU, ATD.) DOPROVOĎ NÁČRTKY. VYZKOUŠEJ SI ASPOŇ JEDNU NOC PŘESPAT V BIVAKU.

RIKITANOVA

mu tedy své poslání a další okolnosti své cesty. "Ano, budu tě rád učit dovednostem, které znám. Za hodně ti vděčím, udělej si pohodlí a já ti pak řeknu o úkolech a zkouškách, které tě čekají," říká ti Rikitan. ■

zemi a škrť. Má děsivou sílu a tobě se začíná kalit zrak a cítíš, že brzy ztratíš vědomí... Najednou se hlava orka otočí na druhou stranu a jeho vaz zapraští. Ork se bezvládně sune na zem. Muž ze srubu z tebe shazuje těžké tělo a podává ti ruku, načež tě opatrně zvedá do stoje. Ohmatáváš si bolavé hrdlo a zachraptíš: "Kdo jsi?" Muž súsmevem odpoví: "Jsem Rikitan a děkuji ti za pomoc." Pochopíš, že jsi našel dalšího učitele. Vysvětluješ

AHOJ KAMARÁDI,

ti, kteří z vás četli březnový příběh nebo alespoň komiks, už jistě ví, že na planetě Tauris došlo k významné události. Zasluhou vrchního technika Roberta Pamuka se totiž podařilo zachytit slabý signál ze Země, který vysílá zprávu pro ztroskotance. „Udějte polohu, vyšlete komunikační paprsek!“ zněla poslední slova ze Země, kde je již připravena záchranná kosmická loď. S přijímáním zpráv není problém, ovšem opačně je to složitější. Jak už víme, je potřeba postavit výkonný hyperprostorový vysílač. Někteří z vás již k tomu nemají příliš daleko, v nedávné době totiž do redakce došlo trochu více hlášení (děkujeme, jedno lepší

než druhé!), a tak se pořadí v naší dlouhodobé hře opět změnilo a zdramatizovalo. Jistě vás budou zajímat další úkoly.

ČÁST ŠESTÁ

1. ÚKOL - PODIVNÉ ZVUKY (12 bodů)*

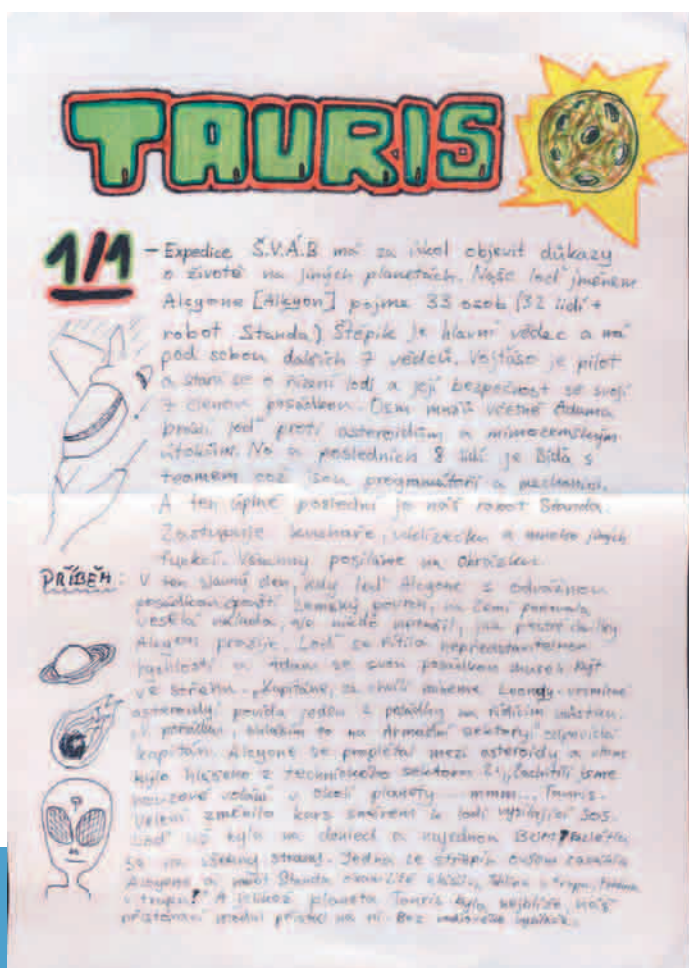
V době přijímání slabého signálu ze Země se vyskytly neobvyklé potíže s technickým zařízením, které bylo vyraženo z provozu stejně tak jako zdroj elektrické energie. Na Zatopenou jeskyni připadl úkol přinést retrakční kondenzátor, který byl umístěn v nejvyšším patře polyfunkčního domu, kde byl signál přijímán. V důsledku výpadku elektřiny přestaly fungovat i vysokofrekvenční ohradníky, takže na každém kroku číhají tauriské chobotnice a to i v některých částech domu. Klubaře tak čekala cesta plná plížení a naslouchání.

Právě sluch bude teď vaším hlavním smyslem, který využijete při tomto úkolu. Každý klub zapojený do dlouhodobky, který poslal alespoň přihlášku, obdržel cedéčko, na kterém je několik zvukových záznamů. Sejděte se někdy u někoho doma, ve škole a snažte se, aby se do úkolu zapojili všichni. Pokuste se odhalit co nejvíce zvuků tím, že nám napíšete, co zvuk vyluzuje.

2. ÚKOL - NOŠENÍ SOUČÁSTEK (až 16 bodů)

Situace v polyfunkčním domě byla zoufalá. Bylo potřeba sehnat co nejrychleji všechna náhradní součástky, nahodit elektřinu a opravit příslušná zařízení dříve, než by mohly zaútočit tauriské chobotnice. Zatímco Zatopená jeskyně hledala součástky po polyfunkčním domě, některé skupiny odvážlivců musely v mrazivém počasí běžet do obytného modulu a nosit součástky zpět.

Nyní bude důležitá rychlost s jakou se

vám podaří celý proces zvládnout. Vaším úkolem bude co nejrychleji naplnit prázdnou püllitrovou láhev vodou až po okraj. Láhev musí být vzdálená přesně 10 metrů od nejbližšího zdroje vody – například okraje potoka, rybníka, výtoku studánky. Láhev a trychtýř musí být po dobu stopování musí být na místě. Úkol můžete současně plnit dva. Nesmíte však použít žádné prostředky- další lahve, naběračky, kanystry apod. Jediná povolená pomůcka je zmíněný trychtýř. Které dvojici z vašeho klubu se to podaří nejrychleji? Napište nám, jakých časů jste dosáhli a jak jste postupovali. Více bodů můžete získat, když tento úkol spojíte s klubovní výpravou a napíšete nám, co jste během ní zažili.

3. ÚKOL - TEST (5 bodů)*

Klub Zatopená jeskyně po absolvované cestě vesmírem a ztroskotání na zcela nové, neznámé planetě ví o vesmíru docela dost. Kolik toho však víte vy? Něco snad napoví test Co víte o vesmíru?, který naleznete na této dlouhodobkové čtyřstraně. Za každou správnou odpověď obdržíte půl bodu, dohromady tedy 5 bodů.

4. ÚKOL - MOST NA MĚSÍC (12 bodů)*

TEST: CO VÍŠ O VESMÍRU?

1. Kolik planet má naše sluneční soustava?

- A. sedm
- B. osm
- C. devět
- D. jednu

2. Nejvýše položená observatoř na Slovensku se nachází na

- A. Gerlachově štítě
- B. Lomnickém štítě
- C. V Popradu pod mostem
- D. trojmezí Kremenec

3. Kdo je na obrázku?

- A. Alláh
- B. Aštar Šeran
- C. Jaroslav Foglar
- D. James T. Kirk

4. Co je to světelný rok?

- A. Doba, za kterou se Slunce otočí kolem své osy.
- B. Rok, ve kterém nepřetržitě svítí Slunce.
- C. Vzdálenost, kterou světlo urazí za jeden pozemský rok.
- D. Doba, za kterou světlo urazí vzdálenost mezi Zemí a Sluncem.

5. Co vlastně sledujeme, když v noci na obloze vidíme padat hvězdu?

- A. meteoroid
- B. meteorit
- C. meteor
- D. hořícího slona

6. Slavnou Halleyovu kometu můžeme ze Země pozorovat

- A. jednou za 94 let
- B. jednou za 76 let
- C. jednou za 21 let
- D. už odletěla

7. Nejjasnější hvězda jižní oblohy, Sírius, se nalézá v souhvězdí

- A. Velkého Psa
- B. Velkého Medvěda
- C. Velkého Koně
- D. Velkého Bratra

8. Černá díra úzce souvisí s

- A. výbuchem jaderné elektrárny
- B. s Červeným trpaslíkem
- C. vznikem hvězdy
- D. zánikem hvězdy

9. Jaké souhvězdí se na obloze vine mezi Malou a Velkou Medvědicí

- A. drak
- B. had
- C. krab
- D. Středně Velká Medvědice

10. Československá družice z konce 70. let, přinášející poznatky o Slunci, nesla název

- A. The Sun Explorer
- B. The Mars Orbiter
- C. Magion
- D. Solaris

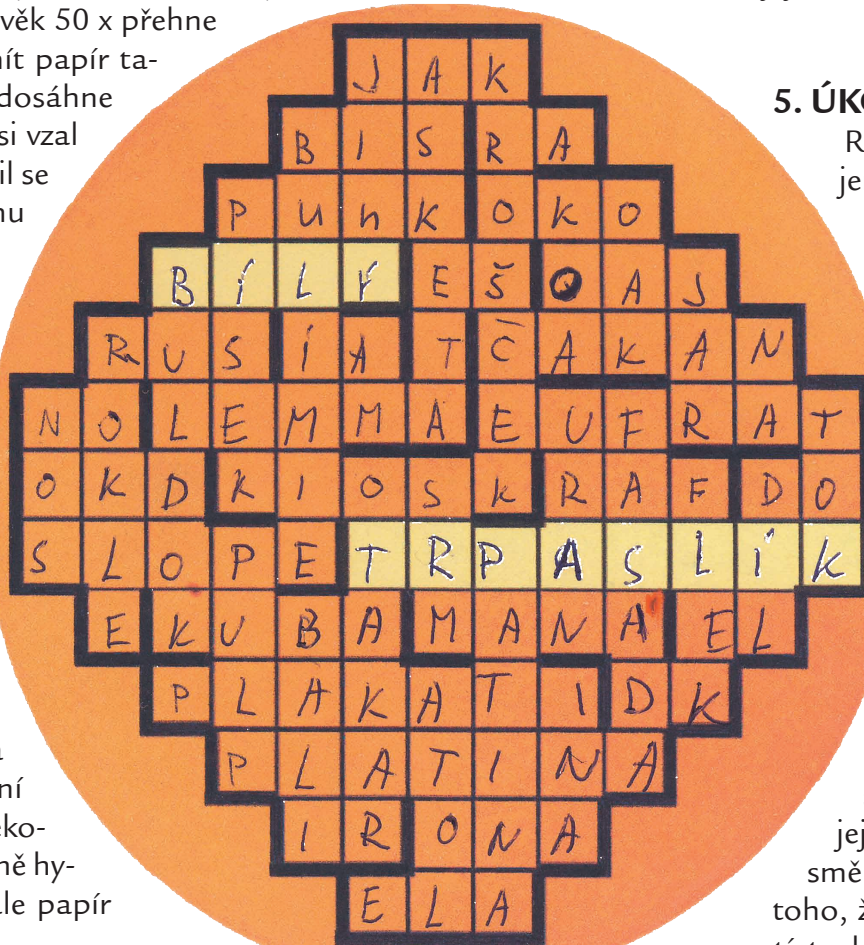

Po večer se baví členové Zatopené jeskyně všelijak. Klubovní schůzky, luštění hlavolamů, sportovní aktivity v malé tělocvičně polyfunkčního domu nebo čtení. V jednom z vesmírných časopisů objevil Říša zajímavý článek.. V něm bylo psáno, že když člověk 50 x přehne papír, tak bude mít papír takovou tloušťku, že dosáhne až na měsíc. Říša si vzal ihned papír a snažil se o tomto problému přemýšlet.

Tento úkol bude mít 2 části. V té první se snažte co nejvícekrát přehnout papír a pak nám napište jak jste postupovali a kolik přehybů jste zvládli. Papír můžete použít libovolně velký a tlustý. K přehýbání můžete užívat jakékoliv prostředky včetně hydraulických lisů, ale papír musí zůstat vcelku.

V druhé části se pokuste zamyslet, zda to, co si Říša v časopise

přečetl, je vůbec pravda. Uvažujete, že má papír tloušťku 0,1 milimetru. Dále vám pomůže už jen bystrý úsudek a kalkulačka. Pak nám napište vaše zjištění o pravdě či nepravdě a zdůvodněte jej.

5. ÚKOL – (20 bodů)

Robert Pamuk jen s obtížemi ladil tachyonový přijímač, kterým zachytil zprávu ze Země od admirála Vasiljeviče Globy. Nicméně zpráva, kterou zachytil, nebyla původně vyslána přímo ze země. Admirál žádal o retranslaci – to znamená, že každý, kdo signál zachytí, pošle jej znovu dál stejným směrem. Tak se dosáhne toho, že s rostoucí vzdáleností tachyonový svazek neztrácí na síle; každá větší kosmická loď nebo obydlená planeta opět zvýší sílu signálu. Obtíž ale bývá v tom, že příručky a směrnice pro standardní vysílání nebývají příliš jednoduché a občas je opravdovým oříškem přijít za způsob, jakým je zpráva zašifrovaná.

Retranslace signálu bude i vaším úkolem. Níže je uveden signál, který jste dostali, a musíte jej poslat dál. Adresát je skryt

352. KBS Tygří dráp při výrobě planety Tauris.

v kolonce určení, zpráva je uvedena pod ním. Před její začátek ještě uveďte číslo a kód vašeho klubu (např. 211. KBS nebo 35. BT). Nemusíme upozorňovat, že zprávu musíte poslat nešifrovaně! A pokud vyluštíte pouze část zprávy, pošlete alespoň ji. (Malá rada: zkuste si pomoci moderní technikou...)

adresát: 777032183

zpráva: 7 666 9999 666 777, 9999 55 666 88 7777 55 2! **4/1+5/3+1/5+1/2+1/1+3/3+5/1=5/5+5/1+5/2+5/1+4/4+5/4+5/1=4/1+5/1+5/2+3/1+3/2+1/1+5/4+5/1! **IPEOF TUFTUJ!

Vyhodnocení 4. úkolu prosincové etapy – Křížovka.

Tento úkol s hvězdičkou jsme výjimečně prodloužili, protože před měsícem ho do uzávěrky Hlasatele nikdo nesplnil. Nakonec tajenku úspěšně vyluštili 352.KBS Tygří dráp, 24. DK Čtyřlístek, 313.KBS Klub Velkého tygra, 355.KBS Žlutý kvítek, 310. KBS Havířovská dvojka a 306. KBS Stříbrná letka. Vyluštěná křížovka od Tygřího drápu je na předchozí straně.

V lednové etapě jsme zapomněli napsat hvězdičku k 1. úkolu – Zapomenuté souhvězdí a 3. úkolu – Události na Taurisu. Někteří ho máte již splněný, pro ostatní platí, že tyto úkoly můžete plnit jen do konce března.

3. úkol: Události na Taurisu (8 bodů)

PRŮBĚŽNÉ POŘADÍ KE DNI 29. 2. 2008:

Průběžné pořadí a hlavně počet staveb se díky rekordnímu počtu došlých hlášení v jednom měsíci opět výrazněji změnilo. Nejvíce druhů staveb (už 16) mají opět klubaři z 310. KBS Havířovská dvojka. Po třinácti stavbách mají 352.KBS Tygří dráp a 24. DK Čtyřlístek (13) a čtvrtá je 306. KBS Stříbrná letka (12). Na páté místo se po skvělém hlášení posunul ze zadních pozic 313.KBS Klub Velkého tygra (10). Následuje 339.KBS Zatopená jeskyně, 355.KBS Žlutý kvítek, 299.KBS Tři klíče, 338.KBS Whook, 333. KBS Tajemná kočka a 344.

KBS Trojčata. Ostatní kluby mají na Tauriské pláni 5 a méně staveb. Tabulku s celkovým pořadím najdete tradičně v příloze. ■

Na stranách 16 - 19 jsou použiti hlášení a kresby klubů 352. KBS Tygří dráp a 361. KBS Atlantis.

ŠALINĚNÍ

VELKÝ ZÁVOD V MHD PRO VEŘEJNOST

29. ÚNORA 2008

Letošní rok nám přinesl jeden rok navíc... Nabízí se otázka, jak tento den zajímavě využít... Ji-homoravská pobočka SPJF (Perpetuum) na tento den uspořádala závod linkami MHD v Brně nazvaný Šalinění.

O co vlastně šlo? Svězt se co nejvíce linkami (ať už vlaků, tramvají, trolejbusů, autobusů či dokonce lodí), vystoupit na co nejvíce různých zastávkách, projet největší počet tarifních zón, navštívit při své cestě některé z dvaceti bonusových stanic, ale i také nepřijít později než za tři hodiny, kdy hra končila.

Jak závod probíhal? Sraz byl v 15:30 – 16:00 u obelisku na Denisových sadech. I přesto, že celý den poprchávalo, přišlo na sraz k závodu 35 účastníků, kteří obdrželi dokumenty ke hře a dárky od firmy Kordis. Úderem čtvrté se všichni

rozešli či rozběhli různými i stejnými směry, každý se s svým plánem, jak při hře postupovat. A tak byly následující tři hodiny k vidění různí „blázni“, kteří strkali do označovačů jízdenek papírky, zapisovali si čísla linek, zastávky, kde vystoupili, i aktuální čas, nebo jak únavou usnuli a projeli celou trať až zpátky na konečnou... Před sedmou začali přibíhat účastníci opět na Denisou sady. Z původního počtu jich závod dokončilo 30, ale jeden nich byl diskvalifikován, protože to byl Stopař.

Teď už jen zbývá dodat, jak závod dopadl. Na prvním místě se umístil závodník s přezdívkou Šohaj 2, na druhém Revizor a na třetím Mordy. Myslím si, že se akce vydařila, setkala jsem se se spoustou příznivých ohlasů od účastníků a měla by se určitě zase někdy znova uspořádat.

Napsala Kawi. ■